

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

**Fra
Nr. Nissum
Højskole**

2 Februar 1960 · 52. årgang

A D A M S O N

„... når I når målet for eders tro,
sjælens frelse.“ 1. Peter 1, 9.

Kender du Adamson? — Hvis hans navn skal skrives på rent dansk, er det Adamsen, og det vil atter oversat til vort sprog betyde menneskesøn. Men nu må vi ikke derved tænke på ham, der kaldte sig selv således. Nej, Adamson kan du finde — vistnok i flere dagblade — men i hvert fald i Kristeligt Dagblad.

Forleden dag skulle og ville Adamson slå søm ind i noget hårdt træ, og der var et billede af ham med et par stærkt indbundne fingre på venstre hånd, den tunge hammer havde ramt udenfor sømmet. Næste billede viste, at nu var også de øvrige fingre på venstre hånd blevet stærkt ramt. Sidste billede viste Adamson forsynet med en frisk rulle forbindsmateriale, og nu holdende det næste søm med tærne. Hammeren var løftet til slag, og cigaren sad på sin plads i munden. — Se det er udholdenhed og målbevidsthed!

Det er ikke svært i det virkelige liv at finde andre „menneskebørn“, der har holdt

ud til det yderste for at nå det mål, de har sat sig. Eksempler er talrige indenfor sport og opdagelsesrejser og mange andre områder. Men det er alligevel betydeligt lettere at finde det modsatte: menneskebørn, der begyndte, men ikke holdt ud og ikke nåede målet.

Gamle højskoleelever! hvorledes forholder det sig med jer? Der bliver taget mange gode beslutninger og sat mange gode mål på ungdommens skoler. Somme tider var det en fast beslutning om at ville tro og tjene vor Herre og Frelser. Der er nogle, som blev sat i bevægelse for livstid, men desværre også nogle, som hurtigt glemte det gode mål og senere bare drev med strømmen.

Vil man fastholde sit mål, undgår man næppe nu og da at få en finger slemt i klemme under en hammer, og da er det ikke enhver, der gør som Adamson.

Var det beslutningerne og målet, der ved senere overvejelse viste sig dårlige, da var det ret at skifte retning — men når det nu var godt og ret! — Hvor står du i dag? er

du på banen? Har du endnu „hammeren i hånd og slår dine slag, selv om de også undertiden var mislykkede og ramte ved siden af?

Der er en, som har holdt ud med dig og forbliver tro. Jesus Kristus vedstår endnu sit kald og gave. Bliver vi utro, forbliver han dog tro. Vi kan vende tilbage til ham og finde ham på det sted, hvor vi forlod ham. Han er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.

„Du vandringsmand til den gyldne stad tab ikke Jesus af syne!“

P. Roesgaard.

Skoleflid ved vintertid

Gang på gang er det blevet fremhævet, at antallet af unge på landet stadig formindskes. At udviklingen går i den retning, er jo ret forståeligt, da rationaliseringen og mekaniseringen skrider frem, og da der dermed stilles mange og store krav til ungdommens dygtiggørelse, for at den kan gøre fyldest i tiden fremover.

Jeg vil gerne føje et par bemærkninger til de nævnte udtalelser, selv om jeg ikke mener, at jeg er i stand til at godtgøre rigtigheden i at benævne forskydningen af unge som „en flugt fra land til by“ eller at udtale mig om, hvornår tiden er inde til, at strømmen vender sig.

Vi, der bor ude på landet, vil med stor interesse følge vore unge og ønske det bedste for dem. Og som et lyspunkt i tiden finder jeg det, at så mange unge søger at dygtiggøre sig på de forskellige områder, både fagligt og kulturelt, og især det, at de erhverver sig de varige og evige værdier. Et arabisk ordsprog siger: „Ungdom er en gæst, der ikke kommer tilbage“. Når det

bliver forstået rigtigt, og der handles ud fra det, er der ingen grund til at se med mørke briller på vor ungdom. Det er da også blevet stadfæstet af de unge, som har stiftet hjem, enten det så er inden for landbrug eller andre erhverv. Skal man ønske noget godt for vore unges fremtid, så må det være, at de bedre må lære arbejdets glæde at kende i al den rastløshed, vi oplever.

Den gamle bilkonge Henry Ford skal engang have sagt, at et arbejde er ikke blot et levebrød — men selve livet. Og dog — det er kun en halv sandhed, for vi må dertil føje ordet fra Salme 100. Det lyder: „Tjen Herren med glæde“. Når man gør det, er det, at man rigtigt kommer til at opleve arbejdets glæde — ja, tilmed arbejdets velsignelse i Herrens vingård. Det er trist og tungt at se unge „stå ledige på torvet“.

Højskolens afd. formand provst Rendtorff har engang udtalt, at arbejde uden bøn er slaveri, mens bøn uden arbejde er hykleri. Dette stemmer overens med højskolens motto.

Ja, så lykkelige til, at det må være og blive en udbytterig tid med flid for de mange unge, som færdes på skolerne i denne vinter. Med disse ønsker sender vi vor bedste hilsen til hele holdet, staben af medhjælpere, lærerne og forstanderparret på højskolen i Nr. Nissum.

*Fra Marie og Anders Madsen,
Lomborg.*

*Først danser du med lysten,
så danser lysten med dig.
Tro mig, det bliver en ond dans.*

Søren Kierkegaard.

Den kongelige skov

*Jeg vil velsigne dig —
og vær du en velsignelse!*

1. Mosebog 12, 1.

Der var engang en kongelig skov. Træerne og blomsterne havde al grund til at glæde sig, men der var kun utilfredshed og misfornøjelse iblandt dem.

Egen stod og klagede over, at den ikke kunne bære blomster. Rosen klagede over, at den ikke kunne bære frugt. Vinranken over, at den ikke kunne give skygge. Fra alle sider lød der kun klagen og jamren.

„Jeg er slet ingen nytte til“, sagde den ene. „Hvis jeg blot havde det som de andre, så kunne jeg sagtens være glad“, sagde den anden.

En dag gik kongen rundt i skoven. Dér, hvor han før havde set glæde, så han nu kun sure miner.

Men så faldt hans øje på en lille stedmoderblomst, der stod ved vejkanten. Skjult og ubemærket stod den, men den hævede sit friske, glade lille ansigt op mod himlen, som om den var den lykkeligste blomst på hele jorden.

„Hvordan kan du dog være så glad?“ spurgte kongen. „Alle de andre er så utilfredse, og de står dog ganske anderledes i solen end du?“

„Jo“, svarede den lille stedmoderblomst, „jeg tænkte, at kongen havde brug for mig her, siden han lod mig plante her; og så satte jeg mig for, at jeg her på denne plads ville søge at være den bedste lille stedmoderblomst, jeg kunne blive.“

Gud velsignede Abraham, for at han skulle være en velsignelse. Gud plantede Abraham om, men han skulle være en velsignelse dér, hvor han kom hen.

Gud sagde til Abraham: „Jeg vil velsigne dig, vær en velsignelse.“ Dér, hvor den himmelske konge har sat os, vil Gud velsigne os, for at vi skal være en velsignelse.

Jacob Riis.

(Her efter Korshærsbladet).

☆ *Hjemme fra skolen*

Vi har i den sidste måned haft besøg af mange gæstetalere.

Hr. ritmester Kjærskou har fortalt os om Danmark og Nato og om de unges muligheder inden for forsvaret.

Hr. Tage Albertsen gav os en lektion i opsparing kontra køb på afbetaling, og det var sikkert sund kost for vore elever.

Pastor Jensen, Strib, har fortalt om sømandskirken og dens arbejde mellem vore søfolk. Vi blev i alt fald klar over, hvad vi havde at takke kirkens arbejde blandt søfolkene for, og hvor til vi kunne bruge en god del af vore spareskillinger. Jeg erindrede eleverne om, at det var rigtigt at tjene og spare og give så meget som muligt.

Fru Borgild Harmer, der er norsk rejselektor, gav os et par gode timer om Norge. Det gik godt med det norske sprog, og vi var vældigt imponerede af nordmændenes dygtighed til at tage skihop.

Hr. sekretær Møgelbjerg fra Blå Kors har også givet os en god, alvorlig og lærerig aften.

Sådanne besøg af gæstetalere er ikke alene meget lærerige, men de må også være en behagelig afveksling for de stakkels elever, der ellers skal høre på os fra morgen til aften.

Vi har også fået en masse film på forskellig måde, både gode, belærende og muntre. De sidste er eleverne vist gladede for, men det er nu også sundt at le sammen.

Det skaber en mild stemning og giver gensidig velvilje.

Missionsugen er lige overstået. Det er dog stort, at ordet er blevet talt til os, og at Gud er trofast, selv om nogle af os er utro. Vi ved, vi skal bede og arbejde for og med vore elever i 6 uger endnu. Vi skal plante og vande, og Gud alene kan give vækst. Men, hvor ville vi gerne se noget til væksten, og måske får vi også lov til det.

På højskolen til sommeren 60 har vi stadig nogle ledige pladser. I efterskoleklassen til sommeren 61 er der også plads til nogle få endnu.

Skulle vi ikke hver især prøve, om vi ikke kunne gøre en indsats for at få sommerskolen besat — også med højskoleelever — nu til maj. Der kan søges amtsunderstøttelse lige til maj.

Ved højskolernes festaften i København havde jeg fornøjelsen at hilse på mange af vore københavnere og nogle af vore sjællændere. Det var dejligt, at vi var en pæn flok fra vor skole, og det var dejligt at hilse på jer, der var kommet. Desværre fik vi ikke lejlighed til at få navnene noteret, men alligevel: Hilsen til alle kammeraterne fra os allesammen.

På studierejse

Besøg på svenske højskoler

På hjemturen besøgte vi Gl. Upsala, der omtrent svarer til vores Jelling, med både hedske og kristne minder.

Min lange rejse gjaldt først og fremmest højskolerne; men når jeg alligevel skulle passere Stockholm, var det da rimeligt også at bruge et par dage i den svenske hovedstad. Rektor Hoas på Hagaberg var så venlig at indbyde mig til at bo der, så jeg kunne spare hotelpenge, og desuden skaffede han mig den mest

udmærkede vejledning. Jeg fik altså to dejlige dage med en hel række turistoplevelser.

Første dag blev jeg vist rundt af en ung sekretær i Fosterlandsstiftelsen. Vi besøgte Stads- huset, Stockholms imponerende rådhus, og derfra gik turen til slottet, hvor vi foruden de mange pragtfulde sale også så et glimt af Israels ambassadør og al den pragt, der udfoldes, når en så fornem herre skal modtages i audiens.

Efter en styrkende lunch var vi inde i de to store kirker: Storkyrkan, hvor vort kongepar blev viet, og Riddarholmskyrkan, der rummer så mange af de svenske kongegrave. Sidst på eftermiddagen tog vi ud til Fosterlandsstiftelsens kontorer, og der fik jeg et meget interessant indblik i denne bevægelses store arbejde både på missionsmarken og hjemme i Sverige. Det var en ekstra inspiration at tale med den meget dygtige leder af deres store studiekredsarbejde.

Den følgende dag havde jeg rektor selv som vejviser. Vi skulle som alle turister også besøge „Skansen“ — en blanding af Tivoli, Frilandsmuseum og Zoologisk Have. Det var en kølig efterårsdag med sne, så vi var næsten alene, men havde des bedre lejlighed til at nyde både udsigten og de smukke gamle bygninger.

Derfra gik turen til Valdemarsudde, Prins Eugens pragtfulde slot med den mest udsøgte kunstsamling. Prins Eugen var en betydelig kunstmaler, der testamenterede sit smukke hjem til staten, så alle nu kan besøge stedet og fordybe sig i de smukke kunstværker.

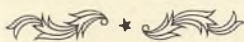
Efter de interessante dage i Stockholm skulle jeg endnu besøge to store højskoler, nemlig Sigtuna og Brunnsvik, hvis navne kendes langt uden for Sveriges grænser.

Byen Sigtuna blev grundlagt omkring år 1000 og blev snart midtpunkt for den kristne mission. Allerede 1187 blev den ødelagt af estiske vikinger, og i den følgende tid overtog Uppsala dens gejstlige rolle. Alligevel var byen i middelalderen af stor betydning, og den havde et stort dominikanerkloster. Af dette er nu kun stadskirken, Skt. Maria, tilbage. Det var i

denne historiske og maleriske by, at Manfred Björkqvist i 1915 lagde grunden til Sigtunastiftelsen. Björkqvist var med til i begyndelsen af dette århundrede at starte den „ungkirkelige bevægelse“, der under mottoet „Sveriges folk, et Guds folk“ fik meget stor betydning for den svenske kirke. Formålet med Sigtunastiftelsen var at støtte og sprede luthersk tro og kirkelig dannelse i Sverige, og lige til 1942 stod rektor Björkqvist som den inspirerende leder. I 1917 påbegyndtes folkehøjskolen, og som årene gik, fjøedes flere institutioner til — lægmandsskole, gymnasium og økumenisk institut. I direkte forbindelse med højskolen er der et gæstehjem og et meget stort bibliotek, der blandt andet rummer nordens største arkiv for avisudklip. Gennem årene har stiftelsen været et betydeligt kulturcentrum, der foruden skolearbejdet har huset en lang række vigtige konferencer.

Jeg kom til Sigtuna en lørdag eftermiddag, og få timer senere fejredes De forenede Nationer's dag. Der blev holdt foredrag om flygtningearbejdet og vist film, alt i den skønneste ramme af sang og musik. Aftenens overskud gik til FN's arbejde for flygtningebørn. Jo, de har „åbne vinduer“ på Sigtuna, de lever med og tager del i tidens mange opgaver. I løbet af mandag-tirsdag var jeg med til en række gode timer. De enkelte klasser var ikke ret store, og eleverne var i udstrakt grad sat i arbejde med små foredrag og indlæg i forskellige drøftelser. Hvor var det interessant at følge et 3. års hold til litteratur eller samfundslære. Selvfølgelig var de ikke alle lige aktive, men der var flere i flokken, der havde arbejdet med stoffet, så det blev levende og værdifulde timer. Stiftelsen har et rigtigt kapel og en smuk kirkeklokke, og hver morgen og aften mødes alle fra både skole og gæstehjem til en smuk og enkel andagt.

L. R.

★ **ORDET** frit

★

(For indsenderens egen regning)

*Til den kombinerede fodermester,
traktorfører, landhusmoder, bustru,
barne pige m. m. m.*

I elevbladet nr. 2, årg. 59, var der et udklip af et vandremappebrev, hvori brevskriveren, en ung landhusmoder, nævnte noget om, at det kneb af og til at holde modet oppe, og måske endnu mere at holde ud til al døgnets slid og slæb. Tilmed kunne man imellem linierne næsten se, at der af og til var en kurre på tråden, selv om „hun“ og „han“ endnu ikke lod solen gå ned over denne kurre, men fulgtes ad til ham, „som har hjulpet hidindtil“, med tak og bøn for dag, der gik, og dag, der kommer. Dette sidste er i sig selv en lykke, som ikke kan måles i penge eller andet jordisk gods.

Vandremappebrevet var vel næppe bestemt til at offentliggøres i elevbladet; men derfor er det jo lige oplysende og inspirerende.

Ja, kære unge kolleger, hvor I så end bor: Vær forvisset om, at der er i tusindvis af danske bønder, der har det som jer. Man siger, at fælles skade er fælles trøst, og det er brevskriveren jo også lige ved at synes. Dette ordssprog er måske til dels sandt, men også kun til dels, for jo større den skadelidte flok er, desto værre er det da.

Jeg har ofte så ondt af et par prægtige unge mennesker, som måske i flere år har glædet og forberedt sig til den store dag, da de kan „sætte foden under eget bord“ og hjælpe hinanden at drage det tunge læs, og som i løbet af et par år — ja, måske før — opdager, at læsset er dog for tungt, og at der desværre, såvidt de kan se, aldrig bliver udsigt til andet end slid og slæb.

Er der da noget sært i, at de to kører træt? Vi, der kender forholdene, forstår dem.

Man kan jo så sige, hvorfor ikke bestille noget mindre, f. eks. gøre arbejdstiden kortere, mindske produktionen; men det tåler økonomien måske ikke. Den er jo meget spændt man-

En skjult synd

For en del år siden kunne man på en udstilling i London se en trådorm, en lille, bitte skabning, som havde boret telegrafkablet igennem under Atlanterhavet og brudt forbindelsen mellem to verdensdele.

Således kan en skjult synd — og det bare en lille en — standse bønnen, som netop er det bånd, der som telegrafkablet forbinder himmel og jord, gudsbarnet med dets himmelske far.

ge steder, og „når krybben er tom, bides hestene“ — der kommer en „kurre på tråden.“

Vær forvisset om, at mange, mange danske bønder fik større nettoudbytte ved at producere noget mindre. Her tænker jeg særligt på overfyldte svinestalde og do. hønsehuse. Ved at mindske produktionen (sætte antallet ned) fik både bønder, høns og grise det bedre.

Der kan jo spørges, hvorfor slæber bønderne, og hvorfor er bøndernes arbejde i mange tilfælde blevet til slid og slæb? Må jeg svare, så godt jeg formår? (Der er jo ingen, der har spurgt mig). Der er en lille del af Danmarks befolkning (ca. 30 pct.), som kaldes de frie erhverv, deriblandt bønderne (ca. 20 pct.).

Jeg hørte en mand sige, at det er frihed at arbejde så længe, vi vil, og så billigt, vi vil. Her ligger „hunden“ vist begravet.

Vi får så tit stukket ud fra de andre, at vi har den friske luft, den skønne natur samt fuglesangen og arbejdsglæden, og det må vel kunne pynte lidt på den lave løn.

Når man, efter at de andre har holdt fyraften, har været hjemme at røgte og selv få noget i „kroen“, igen hænger på traktoren til langt ud på aftenen eller natten, rystende af kulde, forår eller efterår, så er den friske luft ubehagelig kølig, og man interesserer sig ikke meget for naturen, selv om der er nordlys f. eks. Ja, og arbejdsglæden er væk. Jeg ved godt, at lediggang er af det onde, og at nok er nok, men for meget er nu usundt.

Alle de andre erhverv er jo organiseret fra vugge til grav, hvilket skal forstås *rent bogstaveligt*, da både jordemoder og kirkegårdsgraver har deres fagforening til at varetage deres økonomiske interesser. Det samme har præster og lærere samt postbude, banemænd, mejeribestyrere, håndværkere o. m. a. Deres løn stiger automatisk med pristallet, som er et fintfølede barometer, der reagerer, om det så kun er spiritus og røgelse eller biografbilletter, der stiger, så man kan jo godt komme på de tanker, at det er sært, at præsten og degnen skal have løntilæg, fordi cigaretter og brændevin stiger.

Jeg hørte engang vor nuværende forstander tale om, at der er nogle, som bærer, og andre, som tærer.

Uden at lide af storhedsvanvid kan vi bønder vist godt sige, at vi i almindelighed er bærende, selv om vi får den mindste timeløn, eller måske netop derfor. Nu var forstanderens ord vel ikke alene møntet på det økonomiske, men det er jo særligt dette, jeg er inde på her.

Jeg har forresten tit hørt sige, at man ikke behøver at skamme sig ved at være dygtig, selv om man får sit arbejde dårligt betalt. Nå, nej, men vi er da nogle endnu, som ikke er mere underbegavede, end at vi mener, at arbejderen er sin løn værd, og at et ærligt arbejde har en gylden grund. Ifølge biblen (hvor kan jeg ikke huske i øjeblikket), har den bonde, som pløjer, første ret til jordens afgrøder. Den slægt, som nu er op i årene, har i en *forfærdende grad* set noget andet.

Lad os til sidst samle det hele i en sum. De andre er økonomisk sikrede gennem fagforening og pristal. Fagforening har altid været bøndernes mentalitet imod; men vi bliver vist nødt til at gå samme vej som de andre og lægge den gamle stoute bondevigtighed på hylden og gå ind i bøndernes fagforening, Landbrugernes Sammenslutning (L.S.), som absolut er uden partipolitisk interesse, og vær forvisset om, at det er mindst ligeså ærligt og ligeså hæderligt og ligeså nødvendigt (for at klare dagen og vejen at kæmpe med alle til rådighed stående lovlige midler for at få økonomisk tælelige kår indtil

samme højde som de andre) med organisation som med produktion. (Overproduktion).

Efterskrift I.

Ja, jeg er jo kun en bonde på godt 60 år. Jeg har arbejdet for udkommet sammen med min jævnaldrende kone og vore 12 børn her på ejendommen i ca. 40 år.

Der siges jo, at erfaren mand er god at gæste. Uden at være vigtige kan vi vist godt, både mutter og jeg, regne os selv for at være i besiddelse af i hvert fald en del erfaring.

Skulle der nu være nogen, som efter at have læst foranstående, gerne vil vide mere desangående, er de hjerteligt velkomne til enten at skrive eller snakke personligt med os her; men husk på, at vi altid har tjent udkommet med nærverne og ikke med kærberne (eller pennen).

Gunderup i Sevel pr. Vinderup.
Marts 1959.

Med hilsen.

Peder Jakobsen (1919—20).

Efterskrift II.

Næsten et år er gået, siden ovenstående er skrevet, og først nu har jeg gjort alvor af at få skrivelsen sendt.

For mig at se, er problemet mere aktuelt nu end nogensinde, bl. a. på grund af at ca. 18.000 medhjælpere har forladt landbruget det sidste år.

26. januar 1960.

P. Jakobsen.

Bibellæsning under vanskelighed

En mand mistede begge hænder, blev blind, og hans læber blev lammet i en eksplosion. Men han fik fat i en bibel med ophøjet skrift og læser nu ved at lade tungen gå hen over linjerne. Han har på den måde læst biblen fire gange.

Hvor mange gange har du læst den igennem, som har to gode øjne?

HØJSKOLEPOST

Er det nu også rigtigt

at blive vred på os, fordi vi ikke svarer på eders breve, når I ikke i eders henvendelse opgiver adresse, og når eders hjemmearchiv er forældet?

Er nogen utilfreds, og det er jeg sikker på, så skriv igen og husk tydeligt navn og adresse. Vi er også taknemlige for at få årgang opgivet. Husk dog på, at der er mange, der hedder Marie Pedersen.

Til lykke!

Lørdag den 7. nov. viedes i Hogager kirke frk. Inger Pedersen (1959) og hr. Henning Jensen (52-53). Bopæl: „Nørrevang“, Tvis.

(At denne meddelelse kommer så sent, er desværre min skyld. Red.).

Vore møder.

23. febr. Lemvig. L. R.

25. febr. Rom. L. R.

27. febr. Hurup. L. R.

29. febr. Aulum. L. R.

1. marts. Hobro. (Kr. landmandsm.) A. Kr.

3. marts. Rønbjerg. L. R.

8. marts. Uglev. Unge hjem. A. Kr.

9. marts. Bækmarksbro. L. R.

10. marts. Lemvig. L. R.

15. marts. Herning. A. Kr.

Østvendssyssel højskolekreds.

Sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag d. 12. marts kl. 20. Forstander L. Christensen, Haslev landbrugsskole, taler om: „Humor som livsholdning“. — Kom selv og tag en kammerat med.

Tage Sanden.

En hilsen!

Sidste aften i Nr. Lyngvigs missionsuge er vi samlede i Else Vejлгаards hjem og sender herfra en hjertelig hilsen til skolen og alle vore kammerater.

H. Lindskov Rasmussen. Margit Skak Pedersen (f. Jensen) 50. Otto Ottosen 52-53. Jens E. Thomsen 55-56. Niels Frandsen Jensen 57-58. Else Vejлгаard Nielsen 58.

Uddrag af gode breve.

„Før jeg kom på skole, tænkte jeg kun på baller og biografbesøg, men på skolen lærte jeg noget, der var både bedre og skønnere.“

„Jeg er stadig i min gamle plads og trives godt. I på skolen skulle bare vide, hvor stor en hjælp det er for os tidligere elever at vide, at der bliver bedt

for os hver morgen på skolen. Det har tit hjulpet mig, når alt var så frygteligt trist. Ikke mindst hjalp det mig, da jeg var syg. Nu bagefter kan jeg se, at det var det, som skulle til for at få mig ydmyg nok til at gå ind under Guds nåde. Jeg er helt ovenud lykkelig, at Gud vil bruge mig i sit arbejde . . .“

Byggesagen.	
Peder Emil Riis Jensen (56-57)	10 kr.
Niels Nielsen, Sjørup, Skelhøje	10 kr.
Ven af skolen	500 kr.
M. M.	100 kr.
Møde i Thorning	153,80 kr.
Møde i Resen (Struer)	400 kr.
Heraf kørselsgodtgørelse	53,80 kr.
	Rest 500 kr.

For ialt 1120 kr.
meddeles herved med hjertelig tak kvittering. Tidligere indkom 22.200,50 kr. Ialt 23.320,50 kr.

Vandremappernes besøg.

26. januar. „Gensynet“ 58-59.
3. februar. „Skyttelen III“ 1951.
12. februar. „Solstrålen I“ 1956.

Adresseforandringer

Sommerskolen.

- 1959 Frk. Inger Pedersen. — Fru Inger Jensen, „Nørrevang“, Tvis.
1959 Frk. Erna Andreassen, Grauballe — samme, Sygeplejehøjskolen, Fårevejle.
1959 Frk. Birte Hansen, Lødderup Andelsmejeri, Nykøbing Mors — samme, „Børnely“, Kjellerup.
1957 Frk. Bodil Nissen Aalbæk, Kristeligt Feriehjem, Gilleleje — samme, Gl. Lindholt, Tvis.
1956 Barnepl. frk. Martha Sørensen, „Strandhus“, Bybæk pr. Vejle — samme, Himmerlands-gade 90, Aars.
1956 Frk. Ruth Eskildsen, Rimmens Allé 27, Frederikshavn. — Fru Ruth Christensen, Zimsvej 50 st., Frederikshavn.
1956 Margrethe B. Olesen, Over Hvam pr. Kjellerup. — Plejeelev Margrethe B. Olesen, D. K. A., P. 5, „Sølund“, Skanderborg.
1956 Frk. Elisabeth Jensen, Kirkegade 3, Randers — seminarieelev frk. E. J., Marselisvej 19, Aarhus.
1955 Frk. Birthe Andersen, Rønnebærallé 18, Helsingør — samme, Gøgsig mark, Tuen pr. Tversted.

Hvad finder De?

- Den, som vil synge, finder altid en sang.
Den, som vil ærgre sig, finder altid noget at ærgre sig over.
Den, som vil være glad, finder altid noget at glæde sig over.
Den, som vil glæde andre, finder altid noget at give.

(Her efter Korshærsbladet)

- 1954 Frk. Ingrid Grøn, Fladgård, Nr. Felding — samme, KFUM, Bjerringbro.
1952 Frk. Krista Sørensen, Fastrup, Hammerum — samme, Søndergade 42, Hammerum.
1950 Frk. Ines Blom Madsen, sygehuset, Fåborg. — Økonomaass. frk. I. B. M., Sorø Amts Sygehus, Sorø.
1949 Frk. Magda Øgendahl, Børnehaven, Rolfs-plads 3, Kbhvn. F. — samme, „Børnely“, Kjellerup.
1937 Sygepl. frk. Kristiane Gregersen, Alderdomshjemmet, Fåborg — samme, Skellet 3, Glostrup.

Vinterskolen.

- 56-57 Ove Abildtrup, Hedegård, Aulum. — 472990 Abildtrup, 3/3 T.R.A., Padborglejren, Fårhus.
56-57 Hans Chr. Dethlefsen, Sygeplejeforskolen, Almindingen, Åkirkeby — samme, Sygeplejeskolen, Kappeltoft 25, Vejle.
54-55 Viggo Larsen, Justegård, Feldballe — samme, Rohdegård, Sabro, Mundelstrup.
52-53 Viktor Krath, Lyngdal Jordbruksskule, Lyngdal V-A, Norge — samme, „Aalykke“, Røjen, Sunds.
52-53 Diakonelev Karl Verner Dahl, Diakonhøjskolen, Dalgas Avenue 52, Aarhus. — Diakon-sygepl.elev K. V. D., Centralsygehuset, Esbjerg.
50-51 Oluf Østergaard, „Ryssensten“, Fåre — samme, „Kjeldgård“, Elsø, Nykøbing M.
48-49 Lærer Morten Chr. Arntsen, Nørremøllevej 32, Viborg — samme, Skærbæk skole pr. Fredericia.
28-29 Peder Nielsen, Møgelvang, Vinderup — samme, „Tatol“, Hjerm.

Udgiivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetorening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGRYKKERI STRUER 9065

16
STATENS PÅD STUDIESAMLING
FREDERIKSBERG ALLE 22
A
50
HR J KRISTENSEN